

# Великомученице кумо

Тарас Шевченко

Великомученице кумо!  
Дурна єси та нерозумна!  
В раю веселому зросла,  
Рожевим цвітом процвіла  
І раю красною не зріла,  
Не бачила, бо не хотіла  
Поглянути на божий день,  
На ясний світ животворящий!  
Сліпа була єси, незряща,  
Недвиги серцем; спала день  
І спала ніч. А кругом тебе  
Творилося, росло, цвіло,  
І процвітало, і на небо  
Хвалу творителю несло.  
А ти, кумасю, спала, спала,  
Пишалася, та діувала,  
Та ждала, ждала жениха,  
Та ціломудріє хранила,  
Та страх боялася гріха  
Прелюбодійного. А сила  
Сатурнова іде та йде,  
І гріх той праведний плете,  
У сиві коси заплітай,  
А ти ніби недобачаєш:  
Дівуєш, молишся, та спиш,  
Та матір божію гнівиш  
Своїм смиренієм лукавим.  
Прокинься, кумо, пробудись  
Та кругом себе подивись,  
Начхай на ту дівочу славу  
Та щирим серцем, нелукаво  
Хоть раз, сердего, соблуди.